

Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 52. Διὰ τὸν τύπ. *ῥαντέχω* πβ. *Παγκράτι-Μαγκράτι, Πεντέλη-Μεντέλη* κττ. Ὁ τύπ. ἀπαντεχένω ἐκ τοῦ ἀπάντεχα κατὰ τὰ συνών. ἀναμένω, περιμένω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 134 καὶ 2, 297, ὁ δὲ ἀπαντυχένω πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ τυχαίνω.

1) Προσμένω, περιμένω πολλαχ. : Ἀπαντέχω τὸν δεῖνα. Ἀπάντεχέ με νὰ πάμε μαζί. Ἀδικα τὸν ἀπαντέχεις πολλαχ. Μὴ μὲ ῥαντέχης καὶ δὲ θὰ ῥθω Χίος Ἐπάντεξεν ὥσπου νὰ φύγῃ αὐτόθ. Κάτσα κι ἀβάδηξα μιὰν οὐα ἀδιαφοῖτα (ἐκάθισα κ' ἐπερίμενα μιὰν ὥραν ἀνωφελῶς) Σαμοθρ. Ὡμ ἀπαντέχου τρομάρα τόσου ἀτῶ (δὲν ἐπερίμενα τρομάραν τόσον μεγάλην) Τσακων. Οἱ πέτρες, τὸ χῶμα, τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια ἀπαντέχουν σχεδὸν μὲ ἀνατριχίλα τὴν ἄνοιξι Ἰδραγούμ. Μαρτ. αἷμα² 36. || Παροιμ. φρ. Τσένωσε το' ἀπάντεχε νὰ δῆς καημὸς ὁπού 'ναι (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) Σκυρ.

Ἡ μία πόρτα δέξι μι, ἡ ἄλλ' ἀπάδιχέ μι (ἐπὶ τῶν ἀσώτων) Σάμ. Παροιμ. Ὅταν τὸ σπῖτι τοῦ γειτόνου καίεται, ῥάντεχε καὶ τὸ δικό σου (ὅταν κίνδυνος ἀπειλῇ τὸν γειτόνά σου, λάμβανε καὶ σὺ μέτρα προφυλακτικά) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 234, 840 Γνωμ. Ὅποιους κλαίει φτώχεια τοὺν ἀπαδέχ' κι ὅποιους γιλᾶ κι 'ς τὴν ἀνάπουδ' δ'λεῖα, ἡ μοῖρα τ' τοὺν πάθ' ἱμπρὸς Μοσχονήσ. Ἀμα δῆς ἓνα καλὸ, ἀπάντεχε τσαι τ' ἄλλο (εἰρωνικῶς ἐκ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι τὴν μίαν συμφορὰν ἀκολουθεῖ συνήθως καὶ ἄλλη) Σκυρ. Ἀλλοι τὰ εἶχαν, ἄλλοι τὰ 'χουν κι ἄλλοι πάλι τ' ἀπαδέχουν (ἐπὶ τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων) Μάν.

Ὅταν βγάνης καὶ δὲ βάνης, ῥάντεχε τὸν πάτο πιάνεις (ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐξοδευόντων) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 231, 799

Πάν τὰ σύγγεφα 'ς τὴ Μάνη; — ῥάντεχε, βροχὴ δὲν πιάνει, πὴν τὰ σύγγεφα 'ς τὴν Πάτρα; — ῥάντεχε μὲ τὴν κανάτα Γορτυν.

Ἀν ἀστράφτῃ ἀπὸ τὴ Μάνη, ῥάντεχε νερὸ δὲν πιάνει, ἂν ἀστράφτῃ ἀπ' τὸ Λοντάρι, πιάσε, Βλάχο, τὸ πουρνύρι Βασαρ. || Ἀσμ.

Πῶχω ἄντρα 'ς τὴν ξενιτιὰ τώρρα δώδεκα χρόνια, ἀκόμα δὴ τὸν καρτερῶ καὶ τρίγισ τὸν ῥαντέχω Βιθυν. (Κατιρ.)

Ἀν καρτερῆς, σὲ καρτερῶ κι ἂν κάτσης, ῥαντυχαίνω κι ἂν γένης καὶ καλόγερος κ' ἐγὼ καλογερεῦω Βιθυν.

Χαρά 'ς τὴν ποῦ τὸν καρτερεῖ καὶ ποῦ τὸν ῥαντεχένει Ἡπ.

Πὰ τὴν ἔχει, τσεῖ τὴν ἔχει | μέσ' 'ς τὸ ρέμα τὴν ῥαδέχει Μέγαρ. Συνών. ἀναμένω 1, καρτερῶ, περιμένω. Ἡ μετοχ. ἐνεργ. ὁ προσδοκῶν Θεσσ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ. Σέρρ. Σιάτ.): Γνωμ. Ἀλλοὶ 'ς τὸν ῥαντεχούμενο 'ς τῆς γειτονιάς τὸ δεῖπνο (πρὸς τοὺς παρ' ἄλλων περιμένοντας βοήθειαν. Τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς κ. ἀ.) Ἡπ. Καὶ παθ. προσδοκώμενος, ἀναμενόμενος Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.): Ἦταν κι αὐτὸ π' τὰ ῥαντεχούμενα Χουλιαρ. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἀπαντεχούμενο (ἀναμένεται νὰ ἔλθῃ) Ἡπ. β) Προσδοκῶ, ἐλπίζω Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Δροβίαν. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Πρέβ. κ. ἀ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κυδων. Κύπρ. Λευκ. Μακεδ. (Κοζ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γύθ. Λακων. Λάστ. Πάτρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Ἦχασα τὸ πρᾶμα μου κ' ἐδὰ βλῆσ' εἶδα θ' ἀπαδέχω Κρήτ. Δὲν τοὺ ῥάντιχα αὐτὸ Ζαγόρ. Ἐπάντεχα νὰ ῥθῃ ἀπόψε Ἡπ. Δὲν ἐπῆγ' ἡ χρονιά καλὰ καὶ δὲν ἀπαδέχω τίποτ' ἀπὸ τ' ἀδέλφια Αἰδηψ. Δὲν ἀπαδέχουν πλῆθ' τίποτ' ἀπὸ ῥένα Κυδων. Ποὺ μένα μὴν ῥαντεχέν'ς Κοζ. || Παροιμ.

Ὁ φτωχὸς ῥαντέχοντας κι ὁ καιρὸς διαβαίνοντας, ὁ φτωχὸς ἐχάθηκε κι ὁ καιρὸς ἐστάθηκε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἐλπίζει καὶ ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ ἐλπίδες του) Ἡπ. || Γνωμ. Ὅποιος κάνει καλὸ, καλὸ δὲν ἔχει, ἀλλὰ ῥαντυχένει Πάτρ. || Ἀσμ. Τ' ἄγρια βουνὰ ῥαδύχενα λιβάδια νὰ γενοῦνε (μοιρολ.) Λακων.

Ποτὲ μου δὲν τὸ ῥάδεχα μαῖνδ' 'ς τὸ νοῦ μου τό 'χα Λευκ. Ἀγάπησα κ' ἐγ' οὐρφανός, ῥάδιχα νὰ ῥιτύχον, ῥίτυχα μὰ σὰν γούστιρα ποῦ πιρπατᾶ 'ς τοὺ δόιχον Ἰωάνν. Συνών. ἀναμένω 1 β. γ) Φοβοῦμαι Μλελέκ. ἔνθ' ἂν. || Ποίημα.

Πῶχουν δὴ μὰτάκια μαῦρα, μαῦρα εἶναι σὰν τὴν ἐλαιὰ κι ὁποῖος τὰ πρωτοφιλήσῃ Χάρω δὲ ῥαντέχει πλῆθ' 2) Νομίζω, ὑποθέτω Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Σχωρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Καπ. (Ἀνακ.) Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): ῥαντέχω πῶς θὰ ῥθῃ Γέρμ. Τί ῥαντεχίς, πῶς θὰ ῥ' πάντα παρ' γύρμα; Ζαγόρ. Τί ῥαντεχέν'ς, πῶς δὲ θὰ ῥθου; αὐτόθ. Τί ῥαδιχέν'ς, θὰ σ' πιράσ'; (θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου;) Ἰωάνν. Ὁ κόσμος τὸν ῥάντεχαν ζουρλὸν καὶ τὸν ἔδεσαν Ἡπ. || Ἀσμ. ῥαδέχεις κ' εἶσι κι ἄνθρωποις μ' αὐτὰ τὰ μούτσονά σου; Ἰωάνν.

Τοὺν καϊκιστὴν ἰφώναξαν νὰ ῥθῇ νὰ τοὺν πλιρώσουν τοὺν ῥάδιχαν γιὰ Ὀβραιὸ πῆγαν νὰ τοὺν σκοινιώσουν αὐτόθ. 3) Γνωρίζω Πελοπν. (Πάτρ.) — Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 102, 153: Παροιμ.

Σὰν μιλᾶς καὶ δὲ σ' ἀκούνε, ῥάντεχε τ' εἶσαι 'ς τὸ μύλο (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀξιουμένου προσοχῆς τινος) Πάτρ.

Ἡ νύφη ὅταν δὲν μιλᾶ, ῥάντεχε πῶς θὰ πεινᾶ (ἐπὶ τοῦ δεικνύοντος πλαγίως τὰς διαθέσεις του) Ἰβενιζέλ. ἔνθ' ἂν. Συνών. κατέχω, ξέρω.

ἀπαντή ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀπαδὴ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) ἀβαδὴ Ἰμβρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀπαντή.

1) Προϋπάντησις, ὑποδοχὴ Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): Πάμε 'ς τὴν ἀπαδὴ τοῦ δεῖνα Λακων. Ἐπῆγαμε 'ς σὴν ἀπαντὴν αὐτ' Χαλδ. Ἐξέβα 'ς σὴν ἀπαντὴν αὐτ' Κοτύωρ. Χαλδ. Πβ. ἀπαντιοχὴ 2. 2) Ἡ σύντομος ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ τις διὰ νὰ προφθάσῃ ἄλλον προπορευόμενον Ἰμβρ.: Τρέχα ἀδ' αὐτ' ἀβαδὴ νὰ δὸν βρουφτιάδ'ς.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Φιλότ.)

ἀπάντημα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) — Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπάδημα Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀβάδημα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) ἀπάντ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Μακεδ. (Ἀνασελ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ. Καλοσκοπ.) ἀπάντεμαν Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀπάντεμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπάδεμα Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπάντημα.

1) Συνάντησις ἔνθ' ἂν. : Εἶχα ἓνα καλὸ ἀπάντ'μα σήμερρα Καλοσκοπ. || Φρ. Ἐχει καλὸ - κακὸ ἀπάδημα (φέρει τύχην ἢ ἀτυχίαν εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ συναντώμενον) Κρήτ. || Παροιμ. Καὶ τ' ἀπάντημα θεωρεῖ | καὶ τὸ ἰδεῖ παρηγορεῖ (καὶ ἀπλὴ συνάντησις ἡγαπημένου προσώπου παρηγορεῖ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ συναναστρέφῃται μετ' αὐτοῦ) Δημητσάν. Συνών. ἀντάμωμα 2, ἀνταμωμός, ἀντάμωσι 2, ἀνταμωσιὰ 2, ἀπαντία 1, ἀπαντικό, ἀπαντιο 1, συναπάντημα. 2) Ἐπιτήρησις Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κρήτ. Μακεδ. (Ἀνασελ.): Τὰ ῥασάν τὰ χουράφια κι δὲ

θέλ'ν ἀπάντ'μα τὰ πρόβατα Χουλιαρ. Οὐ δραγάτ'ς τὰ 'καμι καλὸ ἀπάντ'μα τὰ χουράφια φέτου αὐτόθ. Συνών. ἀπάντ'ησι 2, ἀπαντία 2. 3) Κακοποιὸν δαιμόνιον, νεράιδα Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Συνών. ἀερικὸ 3 γ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπάδημα Ἀντίταρ. Ἀπάντεμα Κίμωλ.

ἀπαντημὸς ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ.

Ἐπίσχεσις, συγκρατημὸς: Φρ. Ἀπαντημὸ δὲν ἔχει! (δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψη τις). Συνών. ἀπαντία 3.

ἀπάντησι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀπάδησι πολλαχ. ἀπάδηξι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀδάδηξι Σῶρ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπάντησις.

1) Ἀπόκρισις εἰς ἐπιστολὴν ἢ προφορικὴν ὁμιλίαν, ἀπάντησις κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Δίνω-θέλω-παίρνω-περιμένω ἀπάντησι. || Φρ. Ἀπάντησι πλεωρομένη (εὐστοχος) κοιν. || Ἄσμ.

Πέδω σον χαιρετίσματα ρόδα καὶ μενεξέδες καὶ περιμέν' ἀπάδησι σὲ δεκαπέδε μέρες

Κρήτ. 2) Ἀπάντημα 2, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐπὰ ἔχουνε ἀπάδηξι τὰ ὀζὰ καὶ δὲ γάνουνε ζημιὰς Κρήτ. Ἐφείτ' ἐδὰ ἦτον ἀπάδηξι (ἦτο περιορισμὸς, δὲν ἐγένοντο ἀγροζημίαι) Ἀπύρανθ. 3) Ἐπικουρία, βοήθεια Σκῶρ.: Στρατιωτικὸ θὰ πάρουν τ' ἄλλοι νὰ πάνε γιὰ τὸ δεῖνα μέρος ἀδάδηξι. Συνών. ἀπαντία 4.

ἀπαντία ἡ, Πόντ. ἀπαντίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπάντια Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 227.

1) Συνάντησις Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάντημα 1. 2) Ἀπάντημα 2, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.): Οὐ δραγάτ'ς ἔκαμι καλὴ ἀπάντια. 3) Ἀπαντημὸς, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.): Δὲν ἔχ' ἀπάντια αὐτὸ τοῦ σκ'λλί. 4) Ἀπάντησι 3, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.): Δὲν ἔχ' ἀπάντια ποὺ κάεναν.

ἀπαντιδιabάζω ἀμάρτ. ἀπαντιδabάζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀντιδιabάζω.

Ρίπτω: Ἄσμ.

Ἐρθεν ἀντάρα καὶ δειμῶς, συναργαρίν χαλάζιν, ἄλλους ψηλὰ ἐκρέμειξεν, ἄλλους 'ς σὰ χαμελίας, ἄλλους ἐπεντιδabασεν π'έσ' 'ς σὰ τεβορορζιῶ.

(ἦλθεν ἀντάρα καὶ θύελλα, σφοδρὰ χάλαζα, ἄλλους ἔρριπεν ὑψηλὰ, ἄλλους χαμηλὰ καὶ ἄλλους ἔρριπεν εἰς τὰς ρίζας τῶν ἐλατῶν).

ἀπαντικὸ τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπαντῇ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

-ικό. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ποδαρικό, χερικό κτ.

Ἀπαντία 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Ἐχει καλὸ-κακὸ ἀπαντικὸ (φέρει καλὴν ἢ κακὴν τύχην εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ συναντῶμενον).

ἀπαντικρὺ ἐπίρρ. Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαντίκρυν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. παντίκρυν Κάλυμν. παντίκρυγα Μακεδ. (Πάγγ.) ἀπαντίκρυα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπαντίκρυτα Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀπαντικρὺ.

1) Ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Τ' ἀγρίμ' φάθ'κι ἀπαντίκρυ Συνών. ἀντίκρυθε. 2) Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντικρὺ, ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Παντίκρυ πὸ τὸν καφενὲ Κάλυμν. Κάθιτι ἀπαντίκρυτα Μακεδ. || Ἄσμ.

Παντίκρυγα τὴν προσκώθηκι καὶ τὴν καλουσουρίζει.

—Καλῶς τὴν κόρη πόρχιτι, καλῶς τὴν μαυρουμμάτα.

Πάγγ. Συνών. ἀγνάντια Α 1, ἀνάγναντα, ἀντικρινά, ἀντίκρυ, ἀντικρυστά, ἀπαγνάντια.

ἀπάντιο τό, ἀμάρτ. ἀπάντιον Ἡπ. (Ἰωάνν. Χουλιαρ.) Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαντῶ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 65 κέξ.

1) Ἀπαντία 1, ὁ ἰδ., Μακεδ.: Βγῆκι 'ς ἀπάντιον.

2) Μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ἡ βοσκή, περιορισμένον, προφυλαγμένον Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τὸν ἔχουμι ἀπάντιον φέτους τὸν κάμπου. 3) Μέρος ὑπὴννεμον Ἡπ. (Ἰωάνν. Χουλιαρ.): Κάτσι 'ς τ' ἀπάντιον νὰ μὴ σὶ πιάθ' οὐ ἀέρας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπανεμιά Α 2.

ἀπαντοχή ἡ, πολλαχ. ἀπαντουχή πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπαδοχή Ἄνδρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπαδουχή Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Σαμοθρ. ἀποδοχή Θράκ. Πάρ. παντοχή Κάρπ. Πελοπ. (Αἰγ. Βούρβουρ. Καλάμ. Καπαρ. Κυνοῦρ. Μεγαλόπ. κ. ἄ.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3, 347 — Λεξ. Μπριγκ. παντουχή Εὐβ. (Στρούπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) παδουχή Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) ποντοχή Κάρπ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀπαντοχή.

1) Ὑπομονή, καρτερία Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Παξ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐχει μεγάλη ἀπαντοχή Παξ. Δὲν ἔχ' ἀπαδοχή Πάμφιλ. Συνών. ἀναμονή 2. 2) Ὑποδοχή προσώπου ἐπιστρέφοντος μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ.: Καλὴ ἀπαντοχή καὶ καλὸ δέξιμο Θήρ. || Ἄσμ.

Νὰ 'χουν τὰ ξένα ποντοχή κ' ἐγὼ ὁ καμένος θάρος

Κάρπ. Συνών. δέξιμο. Πβ. ἀπαντή 1. 3) Ἡ ἐμνηνος ρύσις τῶν γυναικῶν Λέσβ.: Σ τ'ν ἀπαδοχή μ' ἐμ'να ἀγγαστρουμέν'. 4) Προσδοκία, ἐλπίς πολλαχ.: Ἐχω ἢ δὲν ἔχω ἀπαντοχή πολλαχ. Εἶχα τ'ν ἀπαδοχή μ' 'ς τ' ἐλαιοὺς κ' ἰχθαλάσανι Αἰδηψ. Ἐχασα τ'ν ἀπαδοχή μ' αὐτόθ. Χάθ'κι κάθι ἀπαντουχή μ' Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Δὲν εἶνι κάμμιὰ παντουχή Ἡπ. (Ζαγόρ.) Δὲν ἔχ' παδουχή νὰ γυρίσ' π' τὰ ξένα τοῦ πιδί τ'ς Ἡπ. (Ἰωάνν.) Οὐλ' τ'ν ἀπαδοχή σὶ σένα τ'ν ἔχον Θεσσ. (Αἰβάν.) || Ἄσμ.

Πόχει 'ς τὰ ξένα καρτερεῖ καὶ 'ς τὴ σκλαβιά παδέχει ὁπόχει καὶ 'ς τὴ μαύρη γῇ ἀπαδοχή δὲν ἔχει

Κεφαλλ.

Ἄν ἰδῆς καὶ πάρη χῶμα, ἔχε παντοχή ἀκόμα, ἂν ἰδῆς καὶ πάρη πέτρα, πᾶρ τὰ μάτια σου καὶ φεύγα

Πελοπ. (Καπαρ.)

Σὰν κάνουν οἱ ἐλαιοὶ κρασὶ καὶ τὰ σταφύλια λάδι, τότε νὰ ἔχ'ς ἀπαδοχή νὰ κλώσου ἀπ' τοὺν Ἄδη

Σαμοθρ. — Ποιήμ.

Χίλων λογίων θερία

ἐξέσχισαν τὸ γένος του καὶ παντοχή κάμμια

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Σὲ μὰ θλιμμένη καμαρούλλα μάννα καὶ κόρη μὰ ζωὴ καινούργια ἀρχίσανε νὰ ζοῦνε κ' ἴσως μὲ κάποια ἀπαντοχή.

ΣΣκίπη Προσφυγ. καμ. 32 Συνών. ἐλπίδα. β) Οὐδέν, τίποτε (ἢ σημ. προῆλθεν ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀπραγματοποιήτου ἐλπίδος) Κρήτ.: Δὲν ἔχω - δὲ μ' ἀπόμεινεν ἀπαδοχή. Ἀπαδοχή τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποτάσσει. Ἐδώκασί σου πρᾶμα; — Ἀπαδοχή! Συνών. δροσιά, ἐλέησι, πρᾶμα. 5) Στήριγμα ἠθικὸν ἢ ὑλικὸν πολλαχ.: Σὺ 'σαι ἡ ἀποδοχή μου Πάρ. Δὲν ἔχω μόν' ἓνα παιδί κ' εἶναι ἡ μόν' ἀπαδοχή μου (δὲν ἔχω παρὰ κτλ.) Κρήτ. Ἐκείνη δὲ εἶναι καὶ αὐτεινοῦ ἡ-γ-ἀπαδοχή του αὐτόθ. Οὐλὴ μου ἡ παντοχή φτοῦνος ὁ κῆπος εἶναι Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἡ ἀπαντουχή μ' οὐλ' 'ς τὰ πιδιά μ' εἶνι τῶρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

